

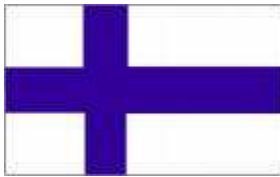
Suomi-Tansania Seura ry * Föreningen Finland-Tanzania rf
Finnish-Tanzanian Friendship Society

TAARIFA

Nov/2010

Sokoni, Mwanza

TAARIFA

Julkaisija:
Suomi-Tansania Seura ry

Seuran hallitus:

Humphrey Kalanje, pj
Tapio Pitkänen, varapj
Pertti Vanne, taloudenhoitaja
Sebastian Gahnström, sihteeri
Andrea Fichtmüller
Edward Mutafulungwa
Inga-Lill Lempiäinen
Marjaana Toiviainen
Sirkka-Liisa Peltola
Dennis Londo
Micky Mkina
Frateline Kashaga

Jäsenmaksut

Opiskelija/työttömät 5 euroa
Jäsen/perhe 15 euroa
Ainaisjäsen 100 euroa
Kannattajajäsen 200 euroa

Yhdistyksen tili:

Sampo 800018-492663

Maksukuitin viestiosaan on tärkeää kirjoittaa nimi ja osoite jäsenpostin ja lehden saamisen varmistamiseksi. Kirjoita myös sähköpostiosoite ja puhelinnumero rekisterimme varten.

Voit myös lähettää tiedot sähköpostitse osoitteeseen pertti.vanne@danpat.fi

TERVETULOA!

KARIBUNI !

Postiosoite: Suomi-Tansania Seura ry, PL 906, 00101 Helsinki

Sähköposti: suomitansaniaseura@gmail.com

Kotisivu: www.kaapeli.fi/tansania

Taarifa - Nov/2010

Pääkirjoitus

Sivu 4

Inakuwaje?!

Events, news and the community

Sivu 5

Vaalit ja seminaarit

Sirkka-Liisa Peltola

Sivu 8

Safari yangu Tanzania

Sirkka-Liisa Peltola

Sivu 11

Tansanialaista toivon teologiaa ja arjen ilonaiheita

Kokemus opiskelijavaihdosta Itä-Afrikassa suomalaisen silmin

Marjaana Toiviainen

Sivu 13

Mtu ni watu

Suomi-Tansania Seura ry

Sivu 19

Pääkirjoitus

Tansaniaa voi "harrastaa"

Nimeni on Inga-Lill Lempiäinen (Ninaitwa Inga-Lill Lempiäinen) Asun Nurmijärvellä. Olen nyt ollut noin vuoden Suomi-Tansania seuran jäsen. En ole koskaan aikaisemmin ollut mukana missään seurassa tai järjestössä, syystä että työ on aina vienyt kaiken ajan. Nyt olen jo ehtinyt olla mukana Maailma kylässä festivaalilla, sekä Mtu ni Watu tapahtumassa. Molemmat olivat mielenkiintoisia, tapahtumassa tapaa sekä uusia että vanhoja kavereita. Oppii uusia asioita kulttuurista. Olen myös aloittanut Swahilin opiskelun, kieli

itsessään ei ole vaikea, mutta kielioppi kylläkin hidasta oppimista. No, ehkä siitä joskus tulee valmista. Olen myös käynyt Tansaniassa vuonna 2008. Varsin mielenkiintoinen matka. Ehkä kerron siitä joskus.

Seuraan mahtuu uusia jäseniä, joten suosittelen tulemaan mukaan. Minä ainakin viihdyn ja nautin nyt kun on omaa aikaa.

Tervetuloa – Karibu!

Inga

We wish you pleasant reading moments and hope that there is something for everyone also in this Taarifa. Please feel free to send us comments, questions, articles, photographs etc. to make Taaraifa better and better. Asanteni!

We are trying hard to keep our webpage updated (<http://www.kaapeli.fi/tansania/>), but things are happening on the old Internet. If you happen to be on Facebook, be sure to join the Suomi-Tansania Seura group. Also, don't miss the Tanzanian community-page *Wabongo-Suomi* (www.wabongosuomi.hostjava.net).

We hope to see as many of you as possible at latest during Tanzanian Independence Day celebrations on the 5th of December at Rauhanasema (start 4:30 pm).

Kila la heri!

Inakuwaje?!

What's up?!

Mikä meininki?!

Events

Don't forget the Tanzanian Independence Day celebrations on the 5th of December at Rauhanasema. Food and drinks, music and dance, friends and future friends. It's children-friendly and friendly towards everyone else as well. The program starts at 4.30 pm with an opening ceremony and lasts until midnight. There will be a special program arranged by children during the event.

We will also have again a lottery with wonderful prizes and our Seura-stand with Tanzanian items to sell (i.e. Safaripassi. Pohjois-Tansania) – a good opportunity just before Christmas. So, please bring some coins with you, because every ticket wins - we have no blank tickets ☺

Rauhanasema 5.12.2010; from the afternoon until midnight, free entrance

The Seura

The Suomi-Tansania Seura wants **YOU!** For everything, really. Please help us out in manning our stand at next year's *Maaailma kylässä festivaali*, attend the Independence Day celebrations, help out with cooking food, playing music, selling items, dancing, singing, carrying stuff, cleaning, painting, whatever. The more the merrier. And please, do join our regular activities, contribute an article to the next *Taarifa*, present new ideas or develop old ones. We have a lot on the agenda and need engaged, knowledgeable, enthusiastic, friendly, nice and active people in implementing projects and activities.

The Seura. Contact Humphrey, Sebastian or anyone else if you want to participate: suomitansaniaseura@gmail.com

New Tanzania Ambassador Appointed

H.E Muhammed Mwinyi Mzale was appointed the Tanzania's new Ambassador to Sweden, where he will also be non-resident Ambassador to Denmark, Estonia, Finland, Iceland, Latvia, Lithuania and Norway Sweden. Ambassador Mzale presented his credentials to His Majesty King Carl XVI Gustaf of Sweden at the Royal Palace in Stockholm on 29 September 2010. Ambassador Mzale replaces H. E Dr. Ben Moses (who served from 2005 to 2008) and is the ninth serving Ambassador since the Tanzanian Embassy to Sweden was established in 1964. Prior to his appointment, Ambassador Mzale was the Director of Middle East Affairs Department at the Ministry of Foreign Affairs of Tanzania.

The TUFHAMIANE CLUB

Thirteen women (some with their children) met on the 2nd October 2010 to establish a new association for women that they named "Tufahamiane Club". Tufahamiane being the Swahili word for 'let's get to know each other'. They decided that the club will be open to all women irrespective of age, race, nationality or country of origin. The association will however operate under the auspices of the Suomi Tansania Seura. Its main goal is to provide a forum that will focus on issues related and of importance to women and children living in Finland.

In order to achieve this, it will organize events such as language courses (starting with Swahili language courses for children), cultural and social events (fashion shows, dance and/or singing programs, culinary activities etc.). The association will also serve as a platform for women to exchange and share their life experiences, skills (professional, entrepreneurship etc) and support for each member whenever required.

The following are the elected office bearers of the association:

1. Bertha Mashalla – Chairperson.
2. Elizabeth Rokala- Vice Chairperson.
3. Marwa Awadh-Secretary
4. Anna Leena Myllyla and Gloria Besha-Joint Treasurers
5. Vedastian Rwegoshora and Leila Malumbo- In charge of culinary programs
6. Maria Chiwalala, Rebecca Schauman and Fatuma Sanga- In charge of children programs.
7. Elizabeth Rokala and Zena Lillian-In charge of cultural programs.

For further information about the association please contact the following:

Bertha Mashalla (Bertha.Mashalla@gmail.com) or Humphrey Kalanje (Humphkalanje@yahoo.co.uk)

MONIHELI

The Suomi Tansania Seura is a founding member of Moniheli. Moniheli is a multicultural forum which aims to increase cooperation between various organisations active in the multicultural field. It is hoped that through networking these groups can offer each other practical help and advice on financing, administration, education etc. It is thus not only open to so-called immigrant associations but also such associations as ours which through its diverse membership tries to have an impact not only on the society that we are living in but also that from which some of us come from. It is our belief that by working together with other groups that have similar objectives we can only be more effective and relevant.

More info under: <http://www.moniheli.fi/> or <http://www.monimos.fi/>

Kirjatarjous

- Käsikirja **Safaripassi. Pohjois-Tansania** (Auris, 2008), Olli Marttila, 352 sivua, 520 kuvaa, 1,8 kiloa
- Palkintoteos ja arvostelumenestys: VUODEN 2008 MATKAKIRJA!

Kirja esittelee seikkaperäisesti paitsi Pohjois-Tansanian luontoa, myös monilta osin alueen kulttuuria, ja teos esittelee ensi kertaa suomalaisessa kirjallisuudessa alueen tärkeimmät heimot. Kirja jakaantuu viiteen osioon: Maapassi keskittyy Tansanian paikallisiin olosuhteisiin mm. esitellen seitsemän tärkeintä heimoa. Menopassi taustoittaa safarien historiaa ja kertoo käytännön ohjeita nykyaikaisille safarimatkoille. Luontopassissa käydään läpi suojelutoimintaa, ilmastoa ja eliöstöä. Lajipassissa esitellään kaikkiaan 160 kasvia, nisäkästä ja lintua. Puistopassi esittelee Pohjois-Tansanian seitsemän tunnetuinta puistoa: Mkomazi, Kilimanjaro, Arusha, Tarangire, Manyara, Ngorongoro ja Serengeti. Kirjan hinta seuran kautta jäsenille on 10 euroa ja ei-jäsenille 20 euroa (jokaiseen tilaukseen lisätään postituskulut).

Jos olet kiinnostunut kirjasta ota meitä yhteyttä: pertti.vanne@gmail.com tai suomitansaniaseura@gmail.com

VAALIT JA JA SEMINAARIT

Kuvat ja teksti: Ylänellä 3.11. 2010, Sirkka-Liisa Peltola

Lyhyellä matkallani syyskuussa Tansaniaan jouduin keskelle vaalikampanjaa. TV:ssä tuli aamuin ja illoin lähetyksiä vaalikampanjoista, ehdokkaita haastateltiin ja Tansanian asiat luvattiin laittaa kuntoon. Virassa oleva presidentti oli TV:ssä joka ilta ja hänen kuviaan oli kaikkialla.. Opposition edustajaa tuskin näkyi TV:ssä eikä hänen kuviaan ollut missään. Mutta lehdet julkaisivat kyllä hänenkin vaali-kampanjaansa tasapuolisesti. Iloinen uutinen oli, että Mendrad Kigola valittiin yksimielisesti Mufindin

vaalipiiristä kansanedustajaksi. Hän opiskeli Lähetysseuran stipendiaattina Tumainissa ja naisporukalla ja Yläneen ja Loimaan lähetysystävien tuella koulutimme hänet maisteriksi Darissa erityisaineena kehitysyhteistyöprojektit. Hän oli Suomi-Tansania-seuran apuna HIV-aids ja luontomatkailuprojektien raportoinnissa. Hän lähetti kovasti terveisiä kaikille hänet tunteville. Hän mainitsi, että hänen vaalikampanjassa onnistui hyvin, koska hänellä ei ollut rahaa käytettävissä. Mm. eräs Mufindin kansanedustajaehdokas entinen ministeri jäi kiinni siitä, että yritti ostaa äänia.

Tri Mgeyekwa, jonka johdolla olemme tehneet koulutusmatkoja Usangun maasaikylille, kutsuttiin Missiologisen Instituutin johtajaksi Tumainin Yliopistoon. Instituutin tarkoituksena on kouluttaa kirkon työntekijöitä kirkon lähetysalueille ns.etäkoulutuksen merkeissä(TEE=The Theological Education by Extension). Opiskelijat opiskelevat Instituutissa vain kaksi kuukautta vuodessa kuukauden kerrallaan ja suorittavat työnsä ohella tenttejä. Tämä koulutus tulee huomattavasti halvemmaksi verrattuna tavalliseen teologikoulutukseen ja toisaalta opiskelijat eivät vieraannu opiskelunsa aikana tavallisesta seurakuntaelämästä. Opetin Iringassa viikon ensimmäiselle TEE-koulutusryhmälle , joka oli hyvä ja keskustelevala ryhmä.Monilla oli vuosien kokemus seurakuntatyöstä ja pitkäaikainen haave päästä opiskelemaan papiksi. Keskustelut ryhmän kanssa olivat hyvin antoisia ja ne tapahtuivat swahiliksi. Ehkä tämä etäkoulutus on ratkaisu yhä kalliimmaksi käyvään teologiseen koulutukseen. Seurakunnilla ja hiippakunnilla ei ole varaa kouluttaa pappejaan ja evankelistojaan Yliopistoissa, joissa kaikki muut opiskelijat voivat saada edullista opintolainaa, mutta teologiaa opiskelevat eivät lainaa saa.

Matkaan kuului kahden viikon safari 6 maasaikylällä, kaksi päivää kullakin kylällä. Ystävämme Noa Mtokoma, Njomben vierastalon isäntä, antoi tiimimme käyttöön kahdeksi viikoksi oman autonsa ja palkkasi vielä piispan

autonkuljettajan kuljettajaksemme. Arvostan kovasti tällaista käytännön apua, koska se helpotti työtämme. Usangun maasaikyliin ei aina ole edes tietä. Kuljettajalta vaaditaan hyvää ajotaitoa piikkipensaiden väistelyyn, silti saimme 4 rengasrikkoo ja onnettomuuden, kun ohjauspyörästä katkesi jokin vaijeri ja kuljettaja menetti hallinnan autoon. Auto päätyi ojaan, mutta kuljettaja pystyi ohjaamaan auton ohi syvän ojan, niin että auto pysyi pystyssä, eikä kukaan loukkaantunut. Saimme lääninrovastin auton viemään meidät Madungulun kylään ja

autonkuljettajamme pystyi seuraavana päivänä korjaamaan auton saatuaan varaosat.

Maasaikylillä suuri ongelma on on ollut veden puute. Esimerkiksi Mwanawalan maasainaiset kulkevat joka päivä 7 km edestakaisin hakemassa vettä Ruaha-joesta. Kuulimme, että eteläisessä hiippakunnassa oli kiertämässä amerikkalainen kaivonporausryhmä ja eräs kaivo oli jäänyt kaivamatta liikenneongelmien takia ja niimpa keräsimme Trauten kanssa kaikki liikenevät euromme ja saimme kaivon rakentamiseen vaadittavan summan 3000 dollaria kokoon ja kaivonporausryhmä lähti Mwanawalaan, mutta suureksi pettymykseksemme vettä ei tullut kaivoon, vaikka kaivettiin yli 100 m. Onneksi kaivonporausryhmä lupasi palata vielä Mwanawalaan, kunhan saavat kartoitettua kaivon paikan paremmin.

Tällä matkalla huomasimme, miten tärkeätä olisi kaikkien paimentolaiskyläiden rekisteröityminen. Maasait valittivat sitä, että asutuskeskuksista tulevat hakkaamaan heidän alueeltaan polttopuita jopa läheltä asuntoja. Maasait yrittävät suojella vanhoja metsikköjä, mutta eivät voi mitään, kun vieraat tulevat hakkaamaan puita heidän alueeltaan ja sanovat, että heillä on lupapaperi. Totesimme, että ainoa mahdollisuus on hankkia kylälle rekisteröinti, hatia ya miliki ja iloksemme Mwanawala oli juuri saanut tällaisen

rekisteröinnin. Madungulun kylällä se on ollut jo aikaisemmin.

Madungulun kylällä osallistuimme kyläkokoukseen, jossa pohdittiin yläasteen rakentamista. paimentolaislapsille. Kyläläiset ovat kovasti innoissaan ja jokainen mies lupasi 1000 tshs jokaisesta lehmästä tiilien ostoa varten. Naiset lupasivat 2000 tshs. Koulua varten kylä on luovuttanut 200 ha ihanaa vanhaa metsikköä. Nyt odotetaan suomalaisia kumppaneita suunnittelemaan koulurakennuksia kauniiseen metsikköön.

Matkan mielenkiintoisin kokemus oli kastetilaisuus Mogeran kylässä. Alunperin 2 lasta oli kirjoittautunut kasteelle. Mutta tilaisuudessa pyydettiin kastetta 18 lapselle. Toiset olivat jo koululaisia, jotka polvistuivat itse kirkon maalattialle. Nuoremmat tulivat kummien sylissä. Maasailapset ovat hyvin eloisia, toiset hymyilivät, toiset halusivat tervehtiä kadestä, toiset vilkuttivat hyvästiksi. Kellään ei ollut valkoista kastepukua, kastemaljakkona oli vaatimaton emalikulho, mutta kasteessa lapset otettiin Jumalan valtakuntaan ja kirkossa oli ihmeellinen Pyhän läsnäolo.

Lasten kaste on puhutellut palattuani Suomeen keskelle homokeskustelua. Tansanian luterilainen kirkko oli kesäkuussa ottanut voimakkaan kannan homoavioliittoja vastaan. Kirkko oli todennut, että he eivät voi olla yhteydessä niihin kirkkoihin, jotka hyväksyvät homoavioliitot. Tansanialaisille ja afrikkalaisille kristityille homoavioliitot on vaikea hyväksyä. Perusteluksi heille riittää, että Raamattu ei hyväksy homoutta. Heidän yhteisölleen homous on uhka, lopun enne, koska lapset merkitsevät jatkuvuutta ja elämän voimaa. Lapseton avioliitto on heille

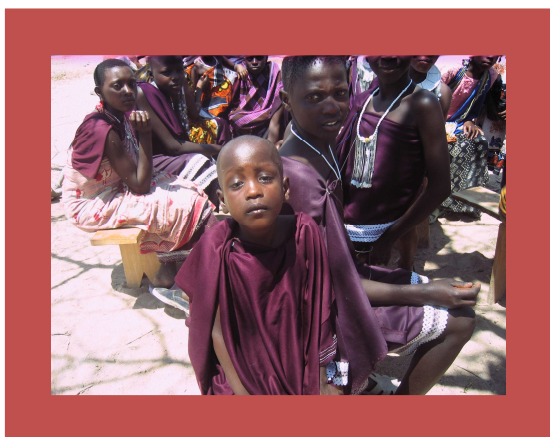
suuri onnettomuus. He eivät ymmärrä miksi kirkon pitäisi rohkaista siunauksella ihmisiä tällaiseen onnettomaan avioliittoon. Sensijaan kaste merkitsee lapselle ja perheelle suurta siunausta. Kaste on ovi taivasten valtakuntaan ja kirkon jäsenyyteen. Eivät he ole vaatimassa kirkolta etuisuuksia, vaan he kysyvät. Mitä me voimme tehdä kirkon hyväksi. Heille kirkko on rakas, vaikka se olisi vaatimaton savimaja.

Tapasin kummityttöämme Reheman Njombessa. Hän oli lomalla ja vieraili Noa Mtokoman perheen vieraana, Reheman kaikki omaiset ovat kuolleet aidsiin. Rehema oli innostunut Morogoron Junior seminaarista, jossa hän on aloittanut lukion. Muutto turvallisesta tyttökoulusta eräseen maan parhaimmista lukioista ei varmaan ole ollut helppo, vaikka Rehema ei kertonut vaikeuksista, mutta hänen lähettämänsä kouluraportti kertoo, että hänen arvosanansa ovat laskeneet Morogoron Juniorseminaarissa Jos kuljette Morogorossa päin, käykää tervehtimässä Rehemaa Charlesia. Me olemme hänen ainoita omaisiaan. Tuliaisina voisi viedä kyniä, vihkoja ja muita koulutarvikkeita.

SAFARI YANGU TANZANIA

Picha na habari: Sirkka-Liisa Peltola

Nilitembelea Tanzania mwezi wa Septemba mwaka huu. Nilifundisha kwa wiki mmoja katika Mission Institute, iliyofunguliwa mwanzoni mwa mwaka huu pale Chuo Kikuu cha Tumaini, Iringa. Daktari Gabriel Mgeyeka alialikwa kuwa mkuu wa Chuo hiki kipya ambacho kinawafundisha wachungaji na wainjilisti kutoka eneo la Missioni kwa njia ya TEE program (Theological Education by Extension) Wanafunzi wanasoma mwezi wa September na March pale Chuo Kikuu lakini wakati uliobaki wanaendelea na kazi yao usharikani. Njia hii ya TEE inatumika kujaribu kupunguza gharama ya masomo. Dr. Gabriel Mgeyeka amewahi kuongoza masomo ya TEE katika Dayosisi ya Kusini na ni yeye pia aliyeongoza safari zetu pale umasaini Usangu kwa miaka minne.

Safari hizi za umaasaini tulizianza baada ya uhamisho wa wamaasai kutoka katika eneo la Ichefu baada ya kukauka Ruaha kulikosababishwa na mvua kuchelewa kwa miezi miwili. Serikali iliwahamisha wafugaji wengi wa Usangu pamoja na ng'ombe zao na waliambiwa kwenda Mtwara, Chunya au Morogoro. Ng'ombe za wamasai zililaumiwa kunywa maji mengi mno ya mto Ruaha na kwa sababu hii waliambiwakuhama. Wamasai waliobaki pale Usangu walipoteza ng'ombe wengi (karibu nusu milioni) na hivyo kusababisha wengi wao kuwa

maskini. Walikuwa pia na mashaka jinsi gani wangeweza kuendelea na maisha yao wakati hawakujua kama wanaweza kuendelea kuishi katika vijiji vyao. Sisi tulianza semina yetu ya enezi ya wathologia katika hali hii ya umaskini, mashaka na chuki, kwa sababu wachungaji waliopoteza ng'ombe zao, waliamini kuwa walitendewa vibaya na serikali yao pamoja na kuwa hawakupewa fidia yote. Semina yetu iliwasaikia kutulia na kujifunza pia mambo mengi ya namna ya kujitegemea. Katika seminari wamaasai waliweza kuzungumza juu ya matatizo yao, walipata mawazo mapya jinsi gani kuendelea maisha yao, walifundishwa haki zao na mwaka huu tulianza mazungumzo ya familia.

Tulizungumza juu ya uandikishwaji wa vijiji vyao. Wamasai walitambua kwamba kuna watu wengine walifika kukata kuni na walikuwa wanakata miti yao ya asili. Watu hawa walipoulizwa kulikoni, walieleza kwamba wana ruhusa kutoka ofisi ya serikali. Tulishauriana nao na kukubaliana kuwa ni muhimu kila kijiji kitafute hati miliki ya eneo lake. Tulifurahi kusikia ya kwamba kijiji cha Mwanawala kimeishapata hati miliki.

Vijiji vingi navyo vimeshindwa kupata maji. Wanawake wa Mwanawala wanahitaji kutembea kila siku km saba kwenda mto Ruaha kutafuta maji. Tulisikia ya kwamba

kuna kundi la wataalamu wa maji kutoka Amerika ambao walikuwa wakichimba visima. Mimi na Traute tulikusanya fedha zetu zote na tulilipa hilo kundi la wataalam kutoka Kanisa la Kilutheri Marekani na tuliwaomba waende Mwanawala kuchimba kisima. Walikwenda kweli Mwanawala na lori lao kubwa amabko walichimba chini zaidi ya meta 100 lakini kwa bahati mbaya hawakupata maji. Wanakijiji walilia sana kwa uchungu. Lakini kundi hili limeahidi kwenda tena, baada ya kuhakikisha mahali ambapo pana maji.

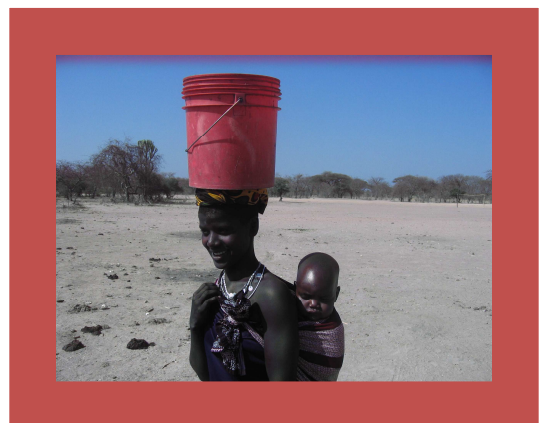

Tulisafiri wiki mbili katika vijiji vya wamaasai. Rafiki yetu Noa alitukabidhi gari lake kwa wiki mbili na alimlipia pia dereva wa askofu kuliendesha. Gari hili lilitusaidia sana. Barabara nyingi zilikuwa na miiba mingi na gari lilipata pancha nne. Tulipata pia ajali ambapo usukani ulikatika na kusababisha dereva kutoweza kuongoza gari. Kwa bahati nzuri, tulikwenda tu kwenye mtaro mdogo na gari halikuanguka vibaya na hakuna aliyeumia.

Katika kijiji cha Madungula tulishiriki katika mkutano wa kijiji, ambako wenyeji walizungumza juu ya kujenga shule ya sekondari kwa ajili watoto wa wamaasai lakini pia kwa watoto wa wafugaji kutoka makabila mengine. Wametoa eneo zuri kwa shule, lenye miti ya asili na kila mmoja aliahidi kutoa 1000 tshs kwa kila ng'ombe mmoja. Wanawake waliahidi kutoa tshs 2000 kwa ajili ya kununua matofali. Hata vijiji vingine vya wamaasai wameahdi kutoa hivi hivi. Sasa hivi wanasubiri wataalamu kutoka Finland ambao watasaidia uchoraji wa majengo na utayarishaji wa Masterplan.

Nilipewa nafasi kuwabatiza watoto 18 katika kanisa la Mogero. Nimewabatiza watoto wengi maishani, lakini pale Mogero nilisikia, Mungu yupo na hakika aliwapokea watoto hawa kuwa watoto wake. Hawakuwa na nguo nyeupe, kanisani hatukuwa na maua au mishuma, lakini jinsi watoto walivyopokea ubatizo, ilikuwa ajabu. Walicheka, walipenda kusalimiana na waliangalia kwa makini sana.

Kanisa la Lutheran la Tanzania limeamua katika mkutano wa wachungaji mwezi juni mwaka huu ya kwamba kanisa halipendi kushiriki na makanisa yanayokubali kufunga ndoa ya watu wa jinsia moja. Wameamua hivi kwa sababu Biblia inakataza. Nafikiri ya kwamba dini za asili na dini ya kiislamu zinakataza pia. Wanasisitiza ya kwamba ndoa ni kati ya mke na mume kwa ajili ya kupata watoto. Watoto ni baraka ya ndoa.

Tansanialaista toivon teologiaa ja arjen ilonaiheita

Kokemus opiskelijavaihdosta Itä-Afrikassa suomalaisen silmin

Teksti ja kuvat: Marjaana Toiviainen

Vuoden 2009 alkaessa mietin, mitä tekisin tuossa vaiheessa polkua elämälläni. Kuinka voisin oppia lisää maailmasta ja itsestäni? Olin jo taittanut taivaltani yliopistolla vuosien ajan. Olin opiskellut kahta maisterintutkintoa, yrittänyt haalia sivuaineita, sukellellut viestinnän, kulttuurintutkimuksen, kulttuurienvälisen vuorovaikutuksen, teologian, naistutki-muksen, maailmanuskontojen ja kehitys-maatutkimuksen maailmaan. Tuolloinen päätökseni opetti kuitenkin minulle elämästä asioita, joita en yliopistolla voinut aavistaakaan.

Päädyin pohdinnoissani opiskelijavaihtoon Tumaini-yliopiston Makumiran kampukselle Pohjois-Tansaniaan. Siellä sain yhden lukukauden ajan nauttia kehitysyhteistyön hedelmistä – pääasiassa vastaanottavana osapuolena, jos tuollaista sanaa voi tässä yhteydessä käyttää.

Makumira University College (MUCo) sijaitsee pienessä Makumiran-kylässä, Meru-vuoren juurella. Se on yksi Tumaini-yliopiston, Tansanian luterilaisen kirkon ylläpitämän opinahjon, kampuksista ja yksi koko Afrikan suurimmista teologisista seminaareista. Jo useiden vuosien ajan yksi suomalainen opiskelija on matkustanut Tansaniaan ja yksi tansanialainen opiskelija Suomeen kokemaan teologina elämistä ja kasvamista vieraassa kontekstissa. Teologisen tiedekunnan lisäksi Makumirassa sijaitsee oikeustieteellinen sekä humanistinen ja yhteiskuntatieteellinen tiedekunta.

Minulla oli valtaisa etuoikeus opiskella Makumirassa ainoana eurooppalaisena opiskelijana. Teologian lisäksi sukelsin afrikkalaisen kirjallisuuden ja Itä-Afrikan musiikin pariin. Molempia sain opiskella tansanialaisten alansa eksperttien opetuksessa. Sain keskustella suullisten perinteiden asemasta itäafrikkalaisissa kulttuureissa, rakentaa oman haya-rumpuni ja jakaa sitä iloa, jota musiikinopiskelijakollegani säteilivät levyttäessään ensimmäistä kertaa esi-isiensä musiikkia, jotta se ei katoaisi.

Olin kaikesta huolimatta Makumirassa ensisijaisesti teologi. Teologinen tiedekunta Tansaniassa on oma maailmansa, jopa kampuksen sisäpuolella; teologit ovat oma ryhmänsä, jonka parissa tansanialainen konservatiivisuus on normaaliakin voimakkaampaa ja uskonnollisuus keskeisesti läsnä. Suomalaiselle feministille ja akateemisesti orientoituneelle teologille tuo maailma tarjosi valtavasti opittavaa, mutta myös monia suuria haasteita ja mykistäviä hetkiä.

Opiskelin kursseja, kuten ”Hiv/aids ja stigma” ja ”Kristinusko ja muut uskonnot Itä-Afrikassa”. Ystävieni seurassa pääsin tutustumaan laajaan skaalaan

tansanialaista uskonnollisuutta: elimme sonjojen parissa ja pääsimme kokemaan jotakin heidän perinteisestä spiritualiteetistaan, kohtasimme meru-vanhimpia ja heidän tapansa sovittelua yhteisössä esiintyviä konflikteja, elimme maasai-kylissä ja opimme niiden omaleimaisesta hengellisyydestä, vierailimme voimakkaasti kasvavissa uushelluntailaisissa keskuksissa suurissa kaupungeissa, näimme erilaisia protestanttisia ja katolisia kirkkoja, lukuisia muslimiyhteisöjä, rastayhteisöjä ja pieniä hindu-, sikhi- ja jainalaisyhteisöjä.

Uskon, että teologian opiskelijana olin etuoikeutettu. Mielestäni Tansaniaa ei voi ymmärtää, ellei ole minkäänlaista kosketusta siihen uskonnollisuuteen, hengellisyyteen ja mielenmaisemaan, joka kiertyy ja sijoittuu lomittain kaikkien kulttuurin eri elementtien kanssa, jota hengitetään ja eletään todeksi. Tansania on maa, joka rukoilee. Uskonnollisuus siellä on rikasta, pyhä on totta – vaikka se olisi sitä toisinaan vain retoriikan tasolla, se on aina läsnä. Jumala, Allah, Luoja, henget, esi-isät – niistä kaikista tuli osa aktiivista sanastoani. Ne olivat aina läsnä ja vaikuttivat tavalla tai toisella elämään Tansaniassa.

Tansanian luterilaisessa kirkossa naispappeus hyväksyttiin jo 20 vuotta sitten, ja Makumirassa opiskeleekin useita naisteologeja. Kaikissa hiippakunnissa heitä ei kuitenkaan suostuta vielä vihkimään papeiksi. Kuvassa pastori Neema Swai ja teologianopiskelija Happiness Clavery.

Makumirassa opiskellessani sain nähdä hyvin holistisen maailman; uskonto ja kulttuuri olivat täysin yhtä. Hyvä ja paha olivat todellisia ja vaikuttivat ihmiselämässä. Tansanialaiset ystäväni painoivat päänsä rukoukseen jatkuvasti ja lausuivat minulle siunauksiaan ylitsevuotavaisesti. Minultakin pyydettiin jatkuvasti ruokarukouksia. Omassa kylässäni jouduin rukoilemaan sekä englanniksi että swahiliksi. Sekulaarista Suomesta saapuneelle ihmiselle se oli tietenkin ensin maailman kiusallisinta. Mutta tuon jakamisen kautta sain kurkistaa maailmaan, joka jatkuvasti

Tansaniassa ympäröi meitä kaikkia. Bantufilosofian taustoittamissa yhteisöissä kaikelle oli syynsä, ja nuo syyt olivat useimmiten jostakin muusta kuin materiaalisesta maailmasta kumpuavia.

Tästä johtuen uskonnollisilla johtajilla – kuten luterilaisilla pastoreilla, joiden kanssa opiskelin – on paljon valtaa ja auktoriteettia yhteisöissään. Heitä kuunnellaan ja heidän puoleensa käännytään. Teologisen koulutuksen sisällöt ja painopisteet ovatkin mielestäni merkittävä osa kehitysyhteistyötä. Olen myös sitä mieltä, että jokaisen länsimaalaisen, joka työskentelee Tansaniassa missä tahansa tehtävissä, tulisi tuntea maan uskonnollista kenttää ja sen syvämerkityksiä – oli oma vakaumus millainen tahansa.

Täytyy myöntää, että monissa tilanteissa olin kuitenkin täysin pihalla. Ne saattoivat olla hetkiä, kun vanha nainen tuli pappiystäväni kotiin ja pyysi häntä manaamaan paholaisen ulos tyttärestään, eikä kukaan hätkähtänyt tilannetta. Tai luennolla käyty väittely kondomien käytöstä, eurooppalaisten tuomasta homouden kirouksesta tai rukouksella parantamisesta. Kerran professorini esitti minulle kysymyksen: "Marjaana, mitä mieltä sinä olet siitä, mistä erottaa, onko ihminen paholaisen vai esi-isien riivaama?" Usein olin sanaton. Sanaton olin kuitenkin myös niissä tilanteissa, joita tansanialaiset papit kohtaavat päivittäin hiv-positiivisia ja aidiin sairastuneita orpoja ja leskiä kohdatessaan tai kerätessään rahaa seurakuntiansa lapsille, jotta he voisivat ostaa koulupukunsa. Kaiken kaikkiaan minun oli aika kuunnella. Ja olin hyvin vaikuttunut siitä, kuinka henkilökohtaisia tarinoita opiskelijat jakoivat luennoilla. He eivät piiloutuneet akateemisen naamion taakse vaan pistivät itsensä täysillä likoon keskusteluissa.

Afrikkalaisessa teologiassa köyhien Jumala ei ole teoriaa. Teologia Tansaniassa oli ruohonjuuritason liikehdintää ja käytäntöä; taistelua toivottomuutta, sortoa ja epäoikeudenmukaisuutta vastaan. Tuosta lähestymistavasta länsimaisella teologialla ja kirkoilla on paljon opittavaa. Iloitsin suunnattomasti; yhteisö, holistinen toivon teologia, musiikki, tanssi ja läsnäolo kannattelivat arkeani ja elämääni. Toisinaan olin kuitenkin täysin mykkä ja hämmentynyt. Avuttomana yritin ymmärtää, mitä ihmettä tapahtui.

Kohtasin myös syvän pettymyksen hetkiä. Yksi minua erityisesti satuttanut ilmiö oli se asenneilmapiiri, joka vallitsi opiskelijatovereideni ja professorieni retoriikassa, kun keskustelu kääntyi "perinteiseen" afrikkalaiseen hengellisyyteen ja uskomuksiin. Usein teologitoverini olivat hyvin tuomitsevia noiden ilmiöiden suhteen – kaikki avoimuus, kunnioitus tai ylpeys olivat kaukana. Tuntui todella haastavalta, jopa raastavalta, seurata sivusta, kuinka teologisen koulutuksen saaneet aikuiset ihmiset naureskelivat toisten uskonnollisuudelle tai tuomitsivat sen lähtökohtaisesti pahaksi. Paikalliset opiskelutoverini puhuivat ongelmista "pakanoista", "sivilisoinnista", "kehittymättömistä kulttuureista", "kristillistämisestä" ja "käännäyttämisestä". Olin hyvin hämmentynyt kaiken tuon keskellä. Ennen Tansaniaan lähtöä olin lukenut läjäpäin voimakasta postkoloniaalista teologiaa ja afrikkalaisia teologeja, jotka painottivat sitä, kuinka kristinusko täytyy afrikkalaistaa eikä Afrikkaa kristillistää, kuinka "meitä ei enää koskaan kutsuta pakanoiksi, kukaan ei enää koskaan tule kertomaan meille ulkopuolelta, millaisia meidän pitäisi olla, meidän on taisteltava kolonialistisia rakenteita vastaan, meidän on kaivettava maahan liiskatut perinteemme ja kulttuurimme esille ja oltava ylpeitä omista traditioistamme." Ja sitten tupsahdin Makumiraan, ja tuollaiset äänensävyt ovat poissa. Luokkahuoneessa leijui arrogantteja, paternalistisia ja tuomitsevia asenteita afrikkalaisia uskontoperinteitä kohtaan. Usein ne kuulostivat eurooppalaisen lähetysthistorian puhetavoilta. Pohdin jatkuvasti, mitä ihmettä tapahtui. Miksi tansanialaiset kolonisoivat noin raa'asti toisiaan? Mistä tuo tuomitseminen, jopa häpeä, nousi? Johtuiko se siitä, että lännen julma valloitusprojekti oli vieläkin liian lähellä (ellei meneillään, eri muodossa vain), ja tämä vain luonnollista jatkoa sille? Vapautuminen, decolonization of the mind, ei tapahdu yhdessä yössä, ei edes parin sukupolven aikana. Vai johtuuko se siitä, että ne radikaalit ja kriittiset teologit, joiden teksteihin olen Suomessa tutustunut,

ovatkin vain nimellinen, pieni poikkeus, länsimaisen koulutuksen tuloksena syntynyt postkolonialistien kerho, joka antaa täysin vääristyneen otoksen "afrikkalaisesta teologiasta"? Mitä sitten lopulta on "afrikkalaisuus" tai tuo "afrikkalainen teologia"? Ja kenellä on oikeus määritellä se?

Teologiseen koulutukseen tutustuminen Tansaniassa vahvisti ajatuksiani siitä, että lähetysthistoriaa ei tule missään tapauksessa kuorruttaa sokerilla. Kyseessä on kieltämisen ja paremmuuden, marginalisoinnin ja totuusmonopoliin historia, ei missään tapauksessa kulttuurien tasavertainen kohtaaminen. Mikäli tätä ei myönnetä, voidaan samat virheet toistaa – eikä missään tapauksessa vain uskonnollisella kentällä, vaan vaikkapa kehitysyhteistyössä. Henkilökohtainen toiveeni on, että Tansanian kirkot eivät enää ota osaa afrikkalaisen kulttuuriperinnön ja erityisesti perinteisen uskonnollisuuden väheksymiseen ja mitätöintiin, sillä tuollaisilla asenteilla voi olla huomattavasti syvempiä vaikutuksia kuin esimerkiksi poliittisella tai taloudellisella järjestyksellä.

Uskonnollisen maailman lisäksi opin Tansaniasta paljon muutakin. Opin hierarkioista ja vanhempien kunnioittamisesta – niin perheissä, kyläyhteisöissä kuin yliopistollakin. Makumirassa professoreja katsottiin ylöspäin, eikä heidän auktoriteettiaan koskaan kyseenalaistettu. Minun täytyykin myöntää, että käyttäydyin ensimmäiset viikot varsin epäsopivasti. Toimin täysin sisäistämieni eurooppalaisten akateemisten ihanteiden ohjaamana: väitin vastaan professoreille, vaadin parempia perusteluja, esitin haastavia kysymyksiä, kyseenalaistin heidän väitteitään. Tein, kuten olen hyväksinyt oppinut. Jonkin ajan kuluttua ymmärsin, ettei tuo ollut oikea tapa toimia. Opiskelijat olivat noviiseja, jotka kuuntelivat luennoitsijoita ja kirjoittivat kaiken heidän sanomansa ylös. Tentteihin nuo lauseet opeteltiin kuuliaisesti ulkoa. Tämä sai minut pohtimaan opiskelijoiden asennetta; missä he oppivat kyseenalaistamaan, kapinoimaan, kehittämään kriittistä ajatteluaan? Vai onko kysymykseni auttamattoman eurooppalainen? Kyseenalaistamista ja syvällistä keskustelua vaikeutti myös englannin kieli. Koin syvää kunnioitusta ja jopa liikutusta seurattessani opiskelijakollegojeni taistelua kolmannella kielellään luennoilla, tutkielmiensa parissa, tenteissä. Yhteinen toiveemme oli, että he saisivat tehdä sen swahiliksi, sydämensä kielellä.

Vierailulla läheisen opiskelutoverin kotona, perhe Ndookin luona Mondulissa

Suuri etuoikeuteni oli, että matkasin Tansaniaan ilman minkäänlaista missiota. En ollut menossa sinne tarjoamaan korvaamatonta apuani, vaan autettavaksi. En ollut menossa opettamaan, vaan opiskelemaan ja oppimaan. Sain asua

opiskelutovereideni kanssa samoissa huoneissa, elää läpi samoja tilanteita, jakaa saman arjen. Koin, että se toi suhteisiimme tasa-arvoa ja rikkoi hierarkioita, jotka vallitsivat joka paikassa, myös kampuksella, länsimaalaisten ja afrikkalaisten

luennoitsijoiden välillä. Minä ja ystäväni kokkasimme chapatia yhdessä pihalle virittelemällämme nuotiolla, pesimme vaatteemme samoissa vesisaaveissa, hoidimme toisiamme malarian iskettyä, tapoimme kanoja ruuaksemme yhdessä, lauloimme samassa kuorossa. Lomilla lähdimme yhdessä opiskelijatovereideni koteihin Bukobaan, maasai-bomaan Monduliin, Karagween, Panganiin ja pienellä kalastajaveneellä Sansibarille. Sain oppia, kuinka maailmaa voi katsoa tuhansilla eri tavalla, ja omani on niistä vain yksi. Ihmiskäsitysten ja elämäntapojen välillä todella on valtavia eroja, ja noilla eroilla täytyy olla oikeus olla olemassa. Meidän tulee kunnioittaa toisiamme, ei eroista *huolimatta*, vaan juuri niiden *vuoksi*. Tämä sai minut miettimään myös ajatusta afrikkalaisesta kehityksestä, joka on jotakin ihan muuta kuin eurooppalaiset agendat. Pitäisikö sen saada enemmän tilaa globaalissa keskustelussa?

Opiskelu yliopistossa, joka sijaitsi suurkaupungin sijasta pienessä kylässä, oli valtaisa etuoikeus. Akateemisen maailman lisäksi sain olla osa kyläni elämää. Makumiran perheistä, vanhuksista ja vauvoista, heistä kaikista tuli yhteisöni. Samalla asuin varsin lyhyen ajomatkan päässä Arushasta - manikyyrien, kiinalaisten ravintoloiden, hienojen safarimajoitusten ja matkailufirmojen kaupungista. Sain arjessani huomata, että Tansaniassa on todella monet kasvot, ja minä näin niistä vain joitakin. Tästä kouriintuntuva osoitus oli Selviytyjät-tyyppinen tv-sarja, jota katselimme joskus kampuksella tansanialaisten ystäväni kanssa. Siinä tansanialaisia kaupunkilaisia viedään kyliin selviämään haastavissa olosuhteissa. Vaikutti siltä, että ohjelma oli kaikkien ystäväni, niin daressalamilaisten kuin Mondulin maasai-kylistä kotoisin olevien, mielestä hulvaton.

Yksi etuoikeuksista oli tansanialaiseen naiseuteen tutustuminen. Jaoin elämäni, huoneeni ja päiväni korkeasti koulutettujen tansanialaisten naisten kanssa. He ovat rakkaita ystäviäni, kollegojani ja sankareitani. Nuo naiset tekevät valtavia uhrauksia opiskellakseen. He tapaavat perhettään ja lapsiaan korkeintaan pari kertaa vuodessa, antavat kaiken, mitä heillä on, tekevät hurjasti töitä, sietävät ennakkoluuloja ja vähättelyä, ja tekevät sen tarjotakseen lapsilleen paremman tulevaisuuden ja mahdollistaakseen tansanialaisten naisten voimakkaamman osallistumisen yhteiskunnalliseen keskusteluun. Tämä opetti minulle paljon siitä, ettei ole olemassa minkäänlaista universaalia naiseuden kokemusta, jonka voisimme ongelmattomasti jakaa. Tansanialaiset naiset eivät kaipaa vapautusta, jonka malli tarjotaan heille ulkopuolelta. He tuntevat omat kipunsa; ei heille voi kertoa, mitä he tarvitsevat. Kuinka me länsimaalaiset feministit siis voisimme seisoa heidän vierellään, mutta samalla muistaa, ettei meidän oikeutemme ole puhua heidän puolestaan?

Makumirassa toimii Tansanian ainoa yliopistotasoinen musiikin laitos.

Sain myös ihailla tansanialaisia opettajiani. Esimerkiksi musiikinopettajani, yli 60-vuotias mies, matkustaa työkauden alkaessa Tansanian toiselta laidalta, jättää vaimonsa ja lapsensa kotiin, ja tapaa perhettään kerran vuodessa. Hän opettaa, jotta voisi kustantaa lastensa yliopisto-opinnot. Tuo sai minut havahtumaan siihen, kuinka arvokasta saamani opetus

oli. Kaiken kaikkiaan opin kuitenkin enemmän luokahuoneen ulkopuolella.

Opin valtavasti jakamisesta. Opin siitä, ettei yksin ole hyvä olla; se on oikeastaan hieman epäkohteliasta. Opin uudenlaisen tavan käsittää vapaus: vain yhdessä toisten kanssa ihminen voi löytää vapautensa. Opin myös, mitä tarkoittaa karibu. Se ei ole sana, vaan elämänfilosofia. Kerran ystäväni kutsui minut ensimmäistä kertaa luokseen kylään. Astelin vahingossa väärään taloon, mutta minut toivotettiin tervetulleeksi, istutettiin pöytään, jututettiin ja tarjottiin ruokaa. Vasta puolen tunnin kuluttua tajusin, että olen väärässä paikassa, koska ystävääni ei näkynyt missään. Olin täysin tervetullut, jopa vieraiden ihmisten kotiin. Jopa vieraiden ihmisten hautajaisiin. Sekä surut että ilot olivat syvällä tavalla yhteisiä. Mtu ni Watu. Opin myös valtavasti siitä, kuinka apua otetaan vastaan, kuinka antaudutaan autettavaksi ilman ajatusta siitä, että jään kiitollisuudenvelkaan tai että minusta on vaivaa.

Mutta vaikka koin voimakasta yhteyttä ja tasa-arvoisuutta kyläläisteni ja opiskelutovereitteni kanssa, olin koko ajan satuttavan tietoinen siitä rajasta, joka välillemme piirtyi, ja joka ei ollut ylitettävissä. Makumirassa en edustanut vain itseäni, vaan valkoista maailmaa, enkä voinut sille mitään. Olin mzungu. Olin yksi heistä, jotka voivat matkustaa mihin tahansa ja esimerkiksi Tansaniassa ostaa viisumin maahan saavuttuaan. Tansanialaisen huonetoverini kanssa itkimme monet yöt, koska hän ei saanut viisumia Yhdysvaltoihin, jotta olisi voinut lähteä tapaamaan pikkusiskoaan, joka on adoptoitu sinne. Mikäli olisin sairastunut vakavasti, minut olisi lennätetty vaikka helikopterilla Eurooppaan saamaan kaikkea sitä apua, mitä tarvitsisin. Kun pieni tyttö kylässämme sairastui vakavasti, hän kuoli kotinsa maalattialle. Kaikki tämä oli satuttavan selvää. Toisinaan koin jopa, että minulle annettiin joitakin etuoikeuksia yliopistolla, koska olin valkoinen. Minua kutsuttiin "kansainväliseksi opiskelijaksi", ja sain esimerkiksi henkilökohtaisen avaimen tietokoneluokkaan, jotta saatoin ottaa yhteyttä kotiin milloin halusin. Gambialaiset tai namibialaiset opiskelijat eivät olleet "kansainvälisiä opiskelijoita". Siksi palautin tuon avaimen, joka piirsi jälleen niin selkeän rajan minun ja muiden välille. Tuollaisia yksittäisiä esimerkkejä on jäänyt mieleeni kymmenittäin.

Olin kuitenkin onnekas, koska side minun ja muutamien tansanialaisten ystäväni välillä oli niin voimakas ja olimme niin läheisiä, että saatoimme keskustella

noista kokemuksista, rajan molemmilta puolilta. Sain myös kuulla siitä, miltä tuntuu vastaanottaa rahaa opintoihin länsimaisilta "sponsoreilta". Yksi ystäväni, maasainainen, kylänsä ensimmäinen kouluun viety tyttö, on amerikkalaisen seurakunnan sponsoroima kummiopiskelija, ja hänen "menestystarinansa" löytyy internetistä helposti. Hän kertoi, että hänellä on kaksitahoisia tunteita "avustajiaan" kohtaan; luonnollisesti kiitollisuus on suurta, mutta samalla tunne objektina olemisesta on vaikea välttää. On vaikea kokea, ettei olisi jotakin velkaa tukijoilleen. Samalla hän kuitenkin korosti, että jos joku haluaa auttaa toista, sen on oltava pyyteetöntä, ja autettavan on itse saatava sanoa, mihin hän saamansa rahan haluaa käyttää - oli se sitten vaikka kauniisiin vaatteisiin tai johonkin muuhun, mitä auttaja ei pitäisi tärkeänä. Tuollaisessa ruohonjuuritason auttamisessa valta-asetelmat osoittautuvat monimutkaisiksi. Ja kuinka usein itse itkinkään iltaisin miettiessäni, voinko auttaa ystäviäni taloudellisesti. Kuinka antaa rahaa, mutta samalla säilyttää tasa-arvoinen ystävyysyhteys? Vai voiko tuollaista tasa-arvoa koskaan ollakaan maailmassa, jossa totaalisen sattuman kautta saamme niin erilaiset lähtökohdat elämään?

Kaikki nämä kokemukset - ajatukset, naurut, itkut, swahili sekä syvä kuulumisen ja jakamisen kokemus - muodostavat minun rajallinen Tansania-kuvani. Itäafrikkalaisen elämän kohdattuani en ole enää sama ihminen. Mutta opinpolku on vasta alussa. Tansania rohkaisi minua kasvamaan, toimimaan ja katsomaan ympärilleni. Ja erityislaatuaisella tavalla rakastamaan lähimmäistäni kuin itseäni.

Mtu ni watu

Kuvat ja teksti: Suomi-Tansania Seura ry

The bi-annual Tanzanian Culture Week, Mtu ni Watu, was organised this year again by the Suomi-Tansania Seura, this time in collaboration with Kulttuurikeskus Caisa. For an eventful weekend in September, the rooms and halls of Caisa were filled with Tanzanian art, music and happenings, bringing together Tanzanians, Finns and other nationalities in the community.

The previous Mtu ni Watu was arranged in the fall of 2008 as a two-day event, and this time around the Seura decided to boost it up by extending the event by one day as well as arranging an art exhibition in connection to Mtu ni Watu. The exhibition Maisha Yetu consisted of beautiful Makonde handicraft in ebony that were put up across the exhibition hall in Caisa, with the walls of the hall decorated with photo artist Kai Tirkkonen's brilliant photographs documenting the work and life of

the Makonde carvers. In addition, the lobby of Caisa was decorated with kangas, kitenges, sculptures and every day Tanzanian items that were collected from different members of Seura. The Maisha Yetu exhibition was set up already in the beginning of September and was open for one whole month. It was opened on 8th September 2010 by H.E. Kari Karanko, a former ambassador to Tanzania. The Director of Caisa, Dr Johanna Maula also addressed the attendees, welcoming them to the event. The feedback from the many visitors who attended the exhibition has been overwhelmingly positive.

The actual culture week kicked off on the morning of the 16th of September with African fairytale readings and drumming workshops for children. The official opening ceremony was held later that evening with opening words by the Chairman of the Suomi Tanzania Seura Humphrey Kalanje and a key-note address by the guest of honour, Mr. Mndolwa from the Tanzanian embassy in Stockholm. After a visit to the Maisha Yetu (Our Life) -exhibition, the day was rounded up with an impressive performance by the Jakaranda-choir. The following day was started off with a Swahili language discussion round as well as a workshop on Finnish and Swahili riddles and proverbs. The rest of the evening was dedicated to presentations on different topics, including experiences of living as a student in Tanzania, working at the embassy in Dar es Salaam, a contemporary architectural project in Tanzania, as well as studying as a Tanzanian in Finland.

Saturday 18.9 was the main event day for Mtu ni Watu, and the whole day was packed with events from the early afternoon to the late evening. After an afternoon program consisting of hair plaiting and henna painting, Mr. Wilson Kirwa and Mrs Inga Lempiäinen who read from children's books and told stories for the groups of children and their parents. After this, Johnson Mluge kicked off his popular drumming workshop. Before the main events of the evening, Tanzanian food, including chapati, maandazi and sambusa, was served and it was so

delicious, the food line could have reached around the block. A big asante sana to the women who prepared the food!

After this, the ever-popular fashion show arranged by members of the Tanzanian community took place in the main festivity hall, and the models – Tanzanians and Finns, young and old – walked the catwalk in style, showing off a great variety of Tanzanian and African clothing. After the fashion show, Johnson Mluge and his group of dancers and drummers from Etnosaari took the stage and

filled most of Kaisaniemi with African rhythms and dance. The evening continued with an after party to the tune of DJ Edo's music, and by midnight, Mtu ni Watu 2010 was rounded up after three eventful days.

Mtu ni Watu again succeeded in its aim of bringing together the Tanzanians in Finland with Finns interested in all things Tanzanian or East-African, and most events were well-visited by people from many different countries and backgrounds. The Seura would like to extend its sincere gratitude to Caisa for their professionalism (and patience!) and to everyone who contributed to Mtu ni Watu 2010, especially all the artists, performers, lecturers and volunteers as well as board members of the Suomi-Tansania Seura. The next Mtu ni Watu will be arranged in 2012 and we encourage all members to come up with ideas and thought for making the culture week even better next time around!